

Márcaujó-Rácz Dóra

MÚZSÁIMNAK, SZERETETTEL

(ADALÉK A MÁR MINDEN NŐ HAZAMENTHEZ)

*„Az asszonyok minden bánatát-örömét
el kellene zengenem,
hogy legyen mit dalolnom
a lányomnak,
ha megszületik”
(Hervay Gizella: Minden asszonyok éneke)*

nekem is vannak múzsáim,
őket kerülgetem az utcán, buszon,
színházban, koncerten, könyvbemutatón,
a múzsáim miatt nem járok otthon
kocsmába, és nem ülök
egyedül taxiba.

félek a múzsáimtól,
róluk írok verset.

nekik köszönhetem a kötetem,
a szövegeket, amelyeket kisiskolások
szavalnak költészetnapon,
nőnapon, magyar kultúra napján,
amelyek miatt feministának látnak,
a versek, amelyekre azt mondják, erősek,
pedig félelemből születtek.

egy múzsa követett éjszaka a parkban;
múzsa az osztálytársam, aki vert; a taxisofőr,
aki fogdosni akart; a rapper, aki lekurvázott
egy dalszövegében, mert letiltottam facebookon;
múzsa az összes irodalmi rosszfium,

és múzsa az is, aki
megkérdezte a könyvbemutató után,
hogy ezek tényleg megtörténtek velem,
vagy ilyen erős a fantáziám;
múzsa volt az összes, akit kitaláltam,
és akit volt ki alapján kitalálni.

egy irodalmi esten megkérdezték,
van-e női irodalom. körbenéztem, én,
a kvótanő, hát ki mondja meg, ha ő nem,
mégis gyáva voltam felelni.

ha létezik, félelemből táplálkozik,
hogy másokéban leljen szolidáris nyugalomra.

ha létezik, görcsös és merev,
nehogy pimasznak nézzék,
türelmesen hallgatja múzsáit, ahogy panaszkodnak
(az asszonyra, magányra, a korukra,
rossz szokásaikra, gázszámlára),
majd ugyanúgy eltárgyasítja őket egy versében.

ha létezik, lehet épp kacér,
elvárja, hogy pimasznak nézzék,
megszelídíti, majd uralma alá hajtja múzsáit;
fekete szaggatott vonalakat rajzol a testére,
ezt a területet ő foglalta el hamarabb,
ő adhatja bérbe, és csak ő engedhet az árából;
majd ledobja magáról a melltartót,
és szép csendben világgá megy.

ha létezik női irodalom, miért csak akkor hallom,
ha valahol valamit számonkérnek;
a költő jó verseket ír,
a költőnő bátor.

közös megegyezés tárgya, hogy kié az utolsó panasz joga.
ha azt kérdezik, van-e női irodalom, hát legyen,
de az isten szerelmére, szabadítsa már fel valaki –
valaki, aki nem akar tőle semmit.

nem akarok műzsákról írni, nem kértem
szerepet ebben az irodalompolitikai mlm-ben.
vérről akarok írni, vízről, száraz
földről, csigákról, halakról és madarakról,
ki akarok menni a fellegvárra,
hogy kavicsokat rugdossak a mélybe,
olyan emberek közé vágyom,
akiktől eszembe sem jut félni
vagy verset írni.
meg akarom érteni, mire gondol,
amikor bánt, amikor zsarol,
amikor üt, és amikor nevet;
mire gondol, amikor bántják,
zsarolják, ütik és kinevetik.
meg akarom érteni a műzsáimat, de
úgy nem tudom, ha csak bátor
lehetek.

és ha majd lányom lesz, és felnőtt,
ne kelljen helyette is félnem,
addigra eldől, hogy valóban
van-e női irodalom,
és addigra sikerül eldöntennem, hogy
kezébe merem-e adni a saját kötetem,
hogy kezébe merem adni
a kezem.

és ha majd lányom lesz, és felnőtt,
legyenek jobb műzsái, mint nekem,
vagy ne legyenek egyáltalán,
ne kelljen helyettem is félnie;
és ha egy nap kopogtatnak az ajtón, és
netalántán ő nyitná ki hamarabb,

magától mondja,
hogy köszönjük, van már szabadságunk,
van irodalmunk, bátorságunk is;
köszönjük, megtaláltuk a saját hangunk,
elég erősek vagyunk, és nem félünk a sötétben;
úgyhogy igazán köszönjük a ránk szánt időt, de
nem veszünk semmit.

